

Publicerad 2007-05-11 10:05 av Eline.P

*Jag är barnsligt förtjust i gammaldags dikter
där man inte behöver ordna pannan i alltför
djupa veck för att tolka.*

han som är

sen urminnes tider har vi byggt tempel
för sökande själar att bo och slå rot
men böljande ängar och blåa himlar
skänker oss därjämte läkning och bot

det sägs vi ska knoga den smala vägen
nålsögat lär vara trängre än trångt
men smultrondofter och solljusskimmer
gör steget till Gud inte särskilt långt

jag tror att han är den pilsnabba hjorten
samt rösten i skogens och havens brus
han känner vart liv och vart människoöde
den nyföddes gråt liksom drinkarens rus

han bor i den livströtte åldringens väntan
är mödrars och fädernas kärlekshand
är luften vi andas och regnet som sköljer
har ögon som glittrar av humor ibland

han hjälper i ömhet var utmattad själ
vet när jag lider bär genom gråten
varligt leder han tvivlande hjärtat
i kärlekens namn blir jag städse förlåten

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Eline.P med Poeter.se id #6717 innehar upphovsrätten